

sig i tofvor. — *H. sig*, v. r. Samla sig i tofvor. — Äfv. *Tofva ihóp*.

HOPTORKA, v. n. 1. Genom torka sammandragas, förkortas, förminskas till omfång, innehåll eller myckenhet. — Äfv. *Torka ihóp*. — *Hoptorkande*, n. 4. o. *Hoptorkning*, f. 2.

HOPTRAMPA, v. a. 1. Genom trampning göra tätare. *H. sand, lera*. — Äfv. *Trampa ihóp*. — *Hoptrampande*, n. 4. o. *Hoptrampning*, f. 2.

HOPTRASSLA, v. a. 1. 1) Göra, att det ena trasslar sig i det andra. *H. två garnhärsvor*. — 2) (fig.) Hopblanda en sak med en annan, så att man har svårt att reda dem ifrån hvarandra. *H. två frågor, två ämnen, affärer*. — *H. sig*, v. r. Intrassla sig med hvar annat. Säges både i egentlig o. fig. mening. — Äfv. *Trassla ihóp* o. *Trassla ihóp sig*. — *Hoptrasslande*, n. 4. o. *Hoptrassling*, f. 2.

HOPTROLLA, v. a. 1. Genom trolleri hopsamla. — Äfv. *Trolla ihóp*. — *Hoptrollande*, n. 4.

HOPTRYCKA, v. a. 2. Trycka något, så att det blir mindre till omfång, vidd, storlek. — Äfv. *Trycka ihóp*. — *Hoptryckande*, n. 4. o. *Hoptryckning*, f. 2.

HOPTRÄNGA, v. a. 2. Tränga personer eller saker närmare tillsammans. — Äfv. *Tränga ihóp*. — *Hopträngande*, n. 4. o. *Hopträngning*, f. 2.

HOPTUDDA, v. a. 1. Göra, att något flockar ihóp sig. Se äfv. *Hopskrynkla*. — Äfv. *Tudda ihóp*. — *Hoptuddande*, n. 4. o. *Hoptuddning*, f. 2.

HOPTUSSA, v. a. 1. Tussa djur att anfalla hvarandra. *H. hundar*. Säges äfv. skämtvis om människor. — Äfv. *Tussa ihóp*. — *Hoptussande*, n. 4. o. *Hoptussning*, f. 2.

HOPTVINGA, v. a. 1. o. 3. (böjes som *Tvinga*) Med våld eller tvång hopdrifva, hopfoga, förmå att komma tillsammans. — Äfv. *Tvinga ihóp*. — *Hoptvingande*, n. 4. o. *Hoptvingning*, f. 2.

HOPTVINNA, v. a. 1. Se *Tvinna*.

HOPVIGA, v. a. 2. Förena i äktenskap genom vigsel. — Äfv. *Viga ihóp*. — *Hopvigande*, n. 4. o. *Hopvigning*, f. 2.

HOPVISPA, v. a. 1. Genom vispning blanda ihóp. — Äfv. *Vispa ihóp*. — *Hopvispande*, n. 4. o. *Hopvispning*, f. 2.

HOPVRIDA, v. a. 3. (böjes som *Vrida*) Vrida något så, att det kommer tätare ihóp. *H. ett snöre, ett rep*. — Äfv. *Vrida ihóp*. — *Hopvridande*, n. 4. o. *Hopvridning*, f. 2.

HOPVÄXA, v. n. 2. o. 5. (böjes som *Växa*) Säges om organiska delar, som växa så, att de förenas till ett. — Äfv. *Växa ihóp*. — *Hopväxande*, n. 4.

HOR, n. 5. 1) Äktenskapsbrott. *Dubbelt h.*, när båda de brottsliga äro gifta. *Enkelt h.*, när blott den ene är det. *Göra, bedrifva h.* — 2) Föröfvande af otukt, lönskaläge.

HORA, v. n. 1. Bedrifva hor. *H. bort*, förslösa, förstöra på horor. *H. út sig*, förstöra krafter och helsa genom horeri.

HORA, f. 1. 1) Äktenskapsbryterska. — 2) Sköka. **HORAKTIG**, a. 2. Se *Oktigt*. — *Horaktighet*, f. 3. — *Horaktigt*, adv.

HORBARN, n. 5. Se *Horunge*.

HORBOCK, m. 2. (lågt ord) Se *Horhund*.

HORD, hård, m. 3. (t. *Horde*) Flock af nomadiska folkslag.

HORDOM, m. sing. 1) Se *Hor*. — 2) Se *Horeri*. — *Ss. H-sbrott, -slast*.

HORERI, n. sing. Horaktig lefnad.

HORHUND, m. 2. (lågt ord) Mansperson, begifven på horeri. — *Syn. Horbock, Horjägare, Horkarl*.

HORHUS, n. 5. (lågt ord) Ställe, der skökor underhållas.

HORHUSVÄRD, m. 2. (lågt ord) En, som håller horhus.

HORISONT, härissånt, m. 5. (gr. *Horizon*, begränsande a) (astr.) Den största cirkeln, som man föreställer sig på himmelen, öfverallt varande 90 gr. från zenith och nadir. Kallas äfv. *den verkliga h-en*. — b) (i allmänt tal) Jordens skenbara gräns emot himmelen, rundt omkring en viss gifven punkt. Kallas äfv. *den skenbara h-en*. — *Syn. Synkrets, Synrand, Himlarand*. — 2) (fig.) Förstånd, fattningsförmåga. *Delta går öfver hans h.*, han mäktar ej fatta det. — Skrifves äfv. *Horizont*.

HORISONTAL, härissåntal, a. 2. Se *Horisontel*. — Äfv. *Horizontal*.

HORISONTALHJUL, härissåntåljul, n. 5. Horisontelt liggande eldhjul, som afbrännes vid fyrverkeri. — Äfv. *Horizontalhjul*.

HORISONTAL-LINIE, f. 5. Hvarje linie, som går eller föreställes gå i horisontalplanet. — Äfv. *Horizontal-linie*.

HORISONTALPLAN, härissåntalplan, m. 5. Plan, som tänkes utsträckt i oändlighet och sammanfaller med horisonten. — Äfv. *Horizontalplan*.

HORISONTEL, härissåntåll, a. 2. Parallel med horisontalplanet. — *Syn. Vågrät, Vågemn*. — Äfv. *Horizontel*. [—tell.]

HORJÄGARE, m. 5. (lågt ord) Se *Horhund*. **HORKARL**, m. 2. 1) Äktenskapsbrytare. — 2) Se *Horhund*.

HORKONA, f. 1. Se *Hora*.

HORKOPPLARE, m. 5. o. — **LERSKA**, f. 1. En, som håller skökor, eller går till handa med koppleri för skökors anskaffande, eller på annat sätt främjar hordomsbrott emellan andra.

HORKYFFE, n. 4. (lågt ord) Uselt horhus.

HORLEFNAD, m. sing. Otuktigt lefnadssätt.

HORLETTA, f. 1. Ört, som växer på åkrar, med små hvita blommor, och hvars rot brukas i Norrland till smink. *Lithospermum arvense*. Kallas äfv. *Sminkrot*.

HORN, n. 5. 1) a) Olika formad, vanligen lång, trind och spetsig, eller grenig kroppsdels af ett hårdt ämne (Horns substans, Horn), som utstår ifrån öfverdelen af hufvudet på vissa af däggdjuren och tjänar dem till försvar. *Stort, litet, långt, kort, vridet, grenigt h. H. på oxar, kor, får, getter, hjortar, renar. Den ilska tjuren tog honom på h-en och kastade honom högt upp i vädret*. (Fig.) *Hafva h.*, säges om en gift man, hvars hustru är honom otrogen. *Sätta h. på någon*, göra någon till hanrej. *Han har ännu ej stött h-en af sig*, ej ännu fått lära att köpa vett, är ännu ung och oerfaren. *Der osar brändt h.*, der är farligt att gå, der vankas näsbränna. *Lukta brändt h.*, misstänka, ana en fara, någonting obehagligt. *Hafva, få h. i sidan till någon*, fatta hat, bära agg till honom. — Bildar en mängd sammansättningar, såsom: *Oxko-, Beck-, Hjorthorn, m. fl.* — Se äfv. *Ammons-horn, Ymnighetshorn, m. fl.* — b) Benämning på vissa spetsiga delar, som skjutas ut ifrån hufvudet på åtskilliga andra djur, t. ex. fåglar (Hornvada-